

KRISTINA GUDONYTĖ

Blogos
mergaitės
dienoraštis

išgyventi, kai tau ~~14~~ 15 16

TYTO ALBA

17

K R I S T I N A G U D O N Y T Ė

Blogos
mergaitės
dienoraštis

Romanas

VILNIUS 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Kristina Gudonytė, 2009, 2019

© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-431-1

2007

Sapnuoju, kad esu dar visai maža mergaičiukė, man maždaug treji... Sapne žinau, kad šiandien šventė – mano gimtadienis ir man turi įteikti dovaną. Ji paslėpta kažkur pievoje ir aš turiu ją surasti. Pieva begalinė, dingstanti kažkur už horizonto... Atsispiriu nuo žemės, suplasnojusi rankomis pakylu aukštyn ir laiminga skrajoju po saulės apšviestą žalumą, ieškodama žadėto siurprizo. Pagaliau ją pamatau – ten, apačioje, kažkas raudonuoja. Nerių žemyn, bet aukštose žolėse randu tik rožinį kaspinį nuo dovanos, jis vis dar išlaikęs dėžutės formą. Tada suprantu, kad jie taip tik pajuokavo, kad aš susimoviau, nes kažko nesupratau, ir dabar visiems turėtų būti be galo linksma. Žinau, kad mane stebi, jaučiu jų žvilgsnius, todėl ir aš garsiai juokiuosi. Iš visų jėgų valdausi, kad nepravirkčiau...

Birželio 15 diena, vakaras

Šiandien su mama buvome pas jos draugę psichologę. Dėl mano mikčiojimo.

Mieloji mamytė, žinoma, jau buvo šnekėjusi su ja telefonu ir, aišku, pripaistė apie mane visokių niekų. Kai jai užteina šis ir staiga pradeda manimi rūpintis, gali iš mažiausio nieko išpūsti didžiausią burbulą. Nenustebčiau, jei būtų prikūrusi, kad sergu smegenų vėžiu arba loju naktimis. Mane tai knisa. Žodžiu, ėjau ten kaip kokia karvė į skerdyklą.

Kai ten atėjome ir jos galų gale baigė savo tradicinius apsilaižymus, mamą paliko laukiamajame, o mane nusivedė į kabinetą ir pasodino į fotelį. Psichologė atsisėdo priešais ir įsistebeilijo man į veidą. Atrodė, lyg būtų sumaniusi žaisti žaidimą „Kas ką peržiūrės“. Cha. Nežino, ant ko užsirovė. Manęs dar niekas nėra peržiūrėjęs. Taigi sėdėjau tvarkingai susidėjusi rankas ant kelių ir kokią minutę nemirksėdama žiūrėjau tiesiai jai į akis. Vos ją pamačiusi pagalvojau, kad ji žiauriai panaši į Mišelę Pfeifer, vaidinančią moterį katę. Jos akys taip pat buvo išsprogusios ir nenormaliai šviesios, su mažais tamsiais taškeliais per vidurį. Psichologės nosis buvo kiek paraudusi, pastebėjau, kad ant jos galiuko pradeda kilti spuogas. Nekas. Labai skauda, kai bandai išspausti.

Praėjo kokia minutė, o mes vis sėdėjom ir žiopsojom viena į kitą kaip nenormalios. Man jau darėsi nuobodu, dar kiek ir būčiau pradėjusi žiovauti. Bet tada galop ji pasidavė, nuleido galvą ir nusišypsojo. CHA. Suprato pralaimėjusi. Vienas nulis – mano naudai.

– Tu taip pat kramtai nagus?

Ji pabandė paliesti mano ranką, bet aš ją staigiai atitraukiau ir padariau neapsakomai gražų lanką apie kaktą, lyg ketindama nubraukti užkritisią garbaną. (Jokių garbanų, žinoma, aš neturiu, mano plaukai trumpi kaip berniuko, o galva panaši į futbolo kamuolį, bet čia – tarp kitko.) Žiauriai negaliu pakęs-

ti, kai mane grabinėja. Moteris katė, regis, tai irgi suprato, tad daugiau nebebandė. Kažin ką ji turėjo galvoje sakydama „taip pat“? Negi save? Aš žvilgtelėjau į jos pirštus. Buvo aiškiai matyti, kad nagai seniai nekramtyti.

– Taip, taip, kai buvau tavo amžiaus, aš irgi kramčiau nagus. Iki kraujo. Netiki?

Man buvo nusispjaut, kramtė ji tuos nagus ar ne. Visa tai mane kniso, aš norėjau greičiau dingti iš čia. Tiesą sakant, ten eidama buvau nusprendusi tylėti kaip uola. Norėjau, kad mama praeitų ūpas vedžioti mane į tokias vieteles. Buvau ne juokais ant jos įsiutusi. Be to, aš juk ne visada mikčioju.

Nesulaukusi mano atsakymo, moteris katė lėtai pasilenkė į priekį ir pradėjo kalbėti įtartinai tyliai. Mane kažkodėl apėmė negera nuojauta.

– Turbūt supranti, kodėl tave čia atvedė? Esi protinga mergaitė ir aš nemanau nieko nuo tavęs slėpti. Taip, tavo mama man pasakojo apie tavo bėdą. Ji labai dėl to jaudinasi ir mano, kad galiu tau padėti. Patikėk, aš tikrai galiu ir labai noriu tau padėti. Ir tau, ir tavo mamai. Matau, kad tau čia nepatinka, matau, kaip tu priešiniesi ir nepasitiki manimi. Tai natūralu, manęs tai visai nestebina, tavimi dėta, turbūt ir aš panašiai elgiausi. Bet jei nepasitiki manimi, tikėk savo mama. Ji man tiek daug pasakojo apie tave. Ar bent įsivaizduoji, kaip ji tavimi didžiuojasi? Patikėk, Kotryna, mama be galo myli tave ir nori tau tik gero. Kotryna, mieloji, atsipalaiduok...

Velnias! Tada pajutau, kad tuoj žliumbsiu. Nei iš šio, nei iš to! Šakės! Jaučiau, kaip gerklėje kažkas pradeda kilti, o akyse tvenkiasi ašaros. Rijau seiles, tankiai mirksėjau, net įsižnybau į šlaunį, bet tai nėmaž nepadėjo. Tik to dar trūko, kad ta kvailė pamatytų mane ašarojančią! Nekenčiu savęs, nes man dažnai

taip nutinka. Šiaip žliumbiu tik tada, kai niekas nemato. Net kai tėvas užvožia per veidą, aš galiu stovėti kaip senas indėnas, vardu Olimpinė Ramybė, ir nė nemirktelėti, galiu net karčiai nusišypsoti. Bet užtenka kam nors pradėti panašiai seilėtis ir aš kaipmat suskystu.

Ta sadistė, žinoma, matė, kas man darosi, bet lyg niekur nieko tęsė toliau:

– Kalbėk, klausk, paverk, jei nori. Visa tai liks tarp mūsų. Kotryna, mieloji, aš viską suprasiu. Tik netylėk.

Aš pradėjau linksėti galva ir dėl visa ko po šlaunimis pasikišau rankas, kurias ji ir vėl kėsinosi nutverti.

– G-g-ger-r-ai.

Buvo matyti, kad moteris katė turi daug laiko ir niekur neskuba, nes pernelyg jau patogiai įsitaisė savo fotelyje pasiruošusi manęs klausytis. Supratau, kad jei ir toliau tylėsiu, ji tol terš man smegenis, kol išdžiūsiu kaip mumija arba bent jau apželsiu ilgais gaurais kaip sniego žmogus. Nieko kito neliko, kaip keisti taktiką ir būti gerutėle mergaite. Žliumbimo pavojus jau buvo praėjęs, todėl aš pasistengiau kaip įmanoma mažiau nusišypsoti ir paklausiau:

– Ar m-m-ums d-dar d-daug l-aik-ko liko?

Ji nusišypsojo. Jos priekiniai dantys buvo kiek išsikišę į priekį.

– Pakankamai.

Tada ji pradėjo manęs klausinėti visokių nesąmonių: kas, tipo, sukelia tą mikčiojimą, ar dažnai jis užveina, ar seniai mikčioju, ką sapnuoju ir panašiai. Aš, žinoma, iš karto jai pasakiau, kad mikčioju labai retai ir dėl to nereikia kelti vėjo. Be abejo, nesakiau, kad kartais mikčioju tyčia. Po to ji liepė papasakoti apie save. Cha. Tegul pasvajoja. Be to, negi įmanoma papasako-

ti viską, kas tau nutiko per ištisus penkiolika metų? O ir ką apie save pasakoti? Esminius dalykus. O kas galėtų atsakyti, kurie dalykai esminiai, o kurie ne? Apie tai, kas iš tiesų veža, juk nepapasakosi, o visas kitas mano gyvenimas – gryna nuobodybė: turiu du nuobodžius išsiskyrusius tėvus, storą nuobodų netikrą brolių, kaip ir visi, vaikščioju į nuobodžią mokyklą. Panašiai jai ir paaiškinau. Žinoma, daug gražiau. Stengiausi būti maloni, buvau išsišiepusi iki ausų, išraiškingai linkčiojau galva ir maliau nesustodama, nes man atrodė, kad jeigu nutilsiu, tuoj pat užmigsiu. Bet moteris katė neatrodė labai patenkinta.

Paskui ji pasikvietė mamą, o mane išgrūdo į laukiamąjį. Sudribau ant sofos ir ėmiau kramtyti dešinės rankos smiliaus nagą. Mane tai visada ramina. Ne viskas vyko taip, kaip buvau suplanavusi. Kodėl taip yra? Kai man kas nors, kaip šiandien ta moteris katė, pradeda teršti smegenis ir reikia atsikirsti, kad maža nepasirodytų, aš arba mikčioju kaip nenormali, arba malu tokį šūdą, nuo kurio pačiai bloga darosi. Žodžiu, pasirodau kaip paskutinė kvailė. Protas nušvinta tik tada, kai spektaklis jau baigtas ir nėra kam ploti. Tada pavėluotai pradėdu fantazuoti, kaip galėjo būti, jeigu būtų buvę. Liū-de-sys! Skaudžiausia, kad prieš tai būnu taip gerai viską surepetavusi... Mama sako, kad taip yra todėl, kad esu pernelyg emocionali, nuolat skubu ir nesivadovauju protu. Gal?..

Žodžiu, man prirašė lašų miegui (kurių aš, žinoma, negerisiu), liepė stebėti save (teks nešiotis veidrodėlį į pamokas ir nuolat į jį žiūrėti, kad ko nors savyje nepražioplinčiau), analizuoti savo veiksmus (aš ir taip analizuoju, argi nematyti?), garsiai skaityti tekstus (pvz., naktį tualete, kai visi miega, visa gerkle bliauti „Trakų pilį“, cha!), užsirašyti potyrius (na jau!), sapnus ir panašiai. Koks kieno reikalas, ką aš sapnuoju? Šiaip

užrašyti sapnus gali būti visai smagu, tada jie ne taip greitai užsimirštų.

Mama susitarė, kad lankysiuosi ten kartą per savaitę. Tegul pasvajoja. Kai išėjome į gatvę, ji atrodė kiek susijaudinusi ir vis keistai žvilgčiojo į mane, lyg netikėtai ant mano kaktos būtų pamačiusi dygstantį ragą, apie kurį nedrąsu prabilti. Iš viso to, ką pasakė, supratau, kad mano pašamonė gyvena savo gyvenimą, o aš pati savo ir, tipo, viena į kitos gyvenimą praktiškai nesikišame. Nuostabu. Dabar žinosiu, kad turiu dar ir savarankišką pašamonę. Ai, tegul gyvena.

Paskui su mama patraukėme į prekybos centrą. Man ji nupirko storą sąsiuvinį sapnams užsirašyti ir ledų, o sau – cigarečių ir vyno. Kažin ar laukia svečių, ar gers viena? Tarp mūsų šnekant, vietoj ledų geriau būtų ir man nupirkusi cigarečių, nes po tos psichologės velniškai norėjau rūkyti. Prie kampo atsisėdome ir išsiskyrėme: ji turėjo grįžti į darbą, o aš patraukiau į namus. Kartais pagalvoju, kad jeigu mano mama nebūtų mano mama, su ja būtų įmanoma draugauti. Viską gadina tie jos motiniški instinktai.

Prie mokyklos susitikau su Laura ir nuėjom prie Vilnelės parūkyti. Papasakojau apie psichologę, prisižvengėm. Lauros mama jai suorganizavo darbą – reikės kasdien nešioti maistą kažkokiai bobutei. Už tai Laura gaus 200 Lt per mėnesį. Fantastika. Pavydžiu.

Velnias! Grįžo močiutė. Gesinu šviesą, nenoriu, kad klausinėtų. Saldžių sapnų, dienarašti!

Birželio 16 diena, rytas

Man šiandien į mokyklą nereikia, eina tik tie, kurie nori taisytis matieką. Man išvedė septynis, daugiau vis tiek neparašys. Atsikėliau dešimtą, močiutė jau buvo išėjusi į choro repeticiją. Aš viena namie! Valio! Galiu su arbata eiti į balkoną ir parūkyti.

Savistabos sumetimais nutariau sudaryti savo blogų ir gerų savybių sąrašus.

Kotrynos G. charakterio minusai:

1 minusas. Aš klaikiai nesugebu nieko padaryti iki galo. Kantrybės stoka.

2 minusas. Periodiškai padarau ką nors tokio, dėl ko paskui žiauriai gailiuosi. Bet vis tiek darau, velnias! Darau tai, galima sakyti, tyčia, nors kartais nelabai suprantu kodėl. Kai būnu pakankamai pasižiukšlinusi, pajuntu tikrą kaifą ir kaifuoju, kol galop pradedu vemti nuo savęs. Tada ateina švarinimosi periodas. Aš visai stengiuosi taisyti tas nesąmones, kurias iškrėčiau, būnu mandagi ir gera visiems, padedu kiekvienam ko nors prašančiam, beveik nesikeikiu, metu rūkyti ir kasdien juntu, kaip nepaliaujamai švarėju, švarėju... Kam tenka bendrauti su manimi mano švarinimosi periodu, aikčioja: „Vaje, kokia gera mergaitė!“ ir jie būna absoliučiai teisūs. Galų gale ateina akimirka, kai pasijuntu bemaž sterili, ir tada man vėl pasidaro klaikiai nuobodu. Tada vėl viskas prasideda iš naujo. (Kodėl negaliu būti tokia kaip Laura? Ji visada batus pasideda ten, kur reikia.)

3 minusas. Kartais, kai mane kas nors išvaro iš kantrybės ir aš susiparinu, pradedu mikčioti. Be to, kramtau nagus. Nagai tragiški, bet visa tai niekai.

4 minusas. Esu labai liesa ir visai neseksuali. Man aiškiai reikėtų pasididinti krūtis, nes jos nė velnio neauga.

5 minusas. Rūkau (kartais) ir geriu alų arba sidrą (per tūsus). Tai turbūt negerai, bet man patinka. Bėda ir yra, kad tai man patinka. Kai išgeriu, niekada nemikčioju, nors turėtų būti atvirkščiai. Cha.

6 minusas. Nemoku laiku atsikirsti, kai to reikia. Viską sugalvoju po to, deja.

7 minusas. Nepatinku bernams. Tai todėl, kad esu visai neseksuali, ir dėl tų krūtų. Be to, mano kojos – kaip šakaliai. Bet man nuspjaut.

8 minusas. Turiu nedaug draugų. Apskritai turiu tik vieną tikrą draugę Laurą. Su kitomis panomis nuolat susipykstu. Jos jau draugauja su bernais ir laksto į pasimatymus, o mane laiko nesubrendėle. Bet aš dėl to nesijaudinu. Beje, mama sako, kad geriau turėti vieną tikrą draugę negu dešimt netikrų.

9 minusas. Dažnokai meluoju. Dėl to melavimo viskas ne taip jau paprasta, nes visiškai nemeluoti p r a k t i š k a i neįmanoma. Dažniausiai nemalonumų sulaukiu, kai sakau tiesą arba elgiuosi taip, kaip iš tiesų noriu. Man atrodo, visi tie nė kiek nemeluojantys anksčiau ar vėliau uždaromi į beprotnamį arba baigia gyvenimą nenatūralia mirtimi. Meluoja visi, kas netingi. Pabunda iš ryto, išsivalo dantis ir pradeda meluoti. Tokios žaidimo taisyklės.

Kotrynos G. charakterio plusai:

1 plusas. Mama sako, kad aš protinga, bet labai bjauraus charakterio. Taip, aš neblogai mokausi, daug skaitau, todėl logiška, kad nepaliaujamai protingėju. Perskaičiau visus mamos detektyvus ir knygas apie dailininkus.

2 plusas. Aš neblogai piešiu. Dešimtukus turiu iš piešimo, literatūros ir fizinio lavinimo.

3 plusas. Esu gana draugiška.

Daugiau plusų nesugalvoju. Einu darytis sumuštinio.

Išsikepiau kiaušininės. Deja, be lašinių. Močiutė jų neperka dėl cholesterolio, velniai rautų! Ji pamišusi dėl visokių dietų ir kūno apimčių, laksto su aukštakulniais ir draudžia ją vadinti močiute. Nors tikrasis jos vardas Valerija, liepia vadinti Viola. Apskritai trijose mano „šeimose“ (mamos, tėvo ir močiutės) nėra nė vieno normalaus žmogaus. Kiekvienas savaip trenktas. Norėčiau kada nors turėti daug pinigų ir gyventi viena. Nors, gerai pagalvojus, kol kas pas močiutę geriausia. Ji priklauso bajorų ir dar kažkokiai sąjungai, be to, dainuoja bažnyčios chore, todėl mažai būna namie ir nelenda man į akis. Iš ryto kyšteli nosį į mano kambarį pasižiūrėti, ar jau nemiegu (kai metas keltis į mokyklą), o vakare grįžusi į namus patikrina, ar jau miegu. Šiaip dažniausiai bendraujame rašteliais, tipo: „Kotlečiukai orkaitėje, pasišildyk! Bučiuoju! Viola.“ arba „Pasiimk skėtį, pranašavo lietų. Myliu. Viola.“ ir pan. Žinau, kad nė velnio ji manęs nemyli, aš jai reikalinga kaip šuniui penkta koja. Ji sutinka su manimi terliotis tik dėl savo išlepinto sūnelio – mano tėvo.

Tėvai išsiskyrė prieš šešerius metus. Ilgai negalėjo susitarti, su kuriuo iš jų man reikėtų gyventi, nes nė vienas nenorėjo mokėti alimentų. Galop buvo nuspręsta, kad jie manimi dalysis: savaitę gyvensiu pas vieną, kitą savaitę pas kitą ir t. t. Taip ir buvo, kol tėvo sekretorė pagimdė jam netikrą mano brolių Alfredą. Tuomet viskas susijaukė ir jau niekas tų dienų neskaičiavo.

Tą dieną, kai į namus turėjo pristatyti Alfredą, mes su močiute Viola kaip reikiant paplušėjome: iškepėme didelį tortą, idealiai sutvarkėme butą, pakeitėme užuolaidas ir patalynę, į vazą svetainėje pamerkėme didelę puokštę gėlių. Grėsi neišmatuojama laimė! Po pietų tėvas iš ligoninės turėjo atsivežti savo naująją žmoną Eleonorą su kūdikiu. Aš labai jaudinausi, nes dar niekada neturėjau beveik tikro brolio ir neišsivaizdavau, kaip su juo reikės elgtis. Iš savo kuklių santaupų buvau nupirkusi jam nedidelį pakelį kramtomosios gumos (dideliame neužteko pinigų!) ir mažą „Snickers“. Tikėjausi padaryti siurprizą.

Galop iškilmingas momentas atėjo. Pro langą pamatėme, kaip prie namo privažiavo tėvo mašina, kaip jie išlipo ir ėmė žvalgytis į langus... Galvotrūkčiais išlėkėme jų pasitikti. Tokio keisto tėvo dar nebuvau mačiusi. Jis atrodė kaip įkaušęs, tyliai kikenas ir be paliovos tampė savo kaklaraiščio mazgą, lyg būtų trūkė oro. Kai sugužėjome į svetainę, tėvas paguldė brolių ant stalo, išvyniojo ir su didžiausiu pasididžiavimu apžiūrėjo jo turtą – tą neapsakomą grožį tarpukiojyje. Velnias, iki tol niekada nieko panašaus nebuvau mačiusi! Prisimenu, kaip buvau priblokšta, supratau, kad mano brolis gimė nenormalus ir jį teks operuoti, o jei neoperuos, sunku įsivaizduoti, kaip jam su tokiu dalyku reikės gyventi – juk turėtų būti velniškai nepatogu vaikščioti! Kažkodėl prisiminiau avytę Doli ir man pasidarė labai baisu. Prisiglaudžiau prie močiutės, bet ji staiga sutriko

ir ėmė dangstyti mano brolių kuo nutvėrusi, o tėvas pradėjo keistai juoktis. Apsisukęs ant kulno, stvėrė vaiką nuo stalo, priglaudė prie krūtinės ir pažvelgęs į mus garsiai užriaumojo:

– Na, bobos, marš į virtuvę ruošti vakarienės! Jums nėra čia ko veikti!

Aš visada bijojau tėvo, jo bijau ir dabar. Ne todėl, kad mane mušdavo ar neįstengdavo kalbėti su manimi nerėkdamas. Visada bijojau jo akių, to kiaurai smelkiančio, visada nepatenkinto žvilgsnio, kuriuo jis į mane žiūrėdavo. Tada man norėdavosi pranykti. Stovėdama prieš jį ir tirtėdama iš baimės imdavau suprasti, kas yra amžinybė. Tą įsimintiną dieną, po vakarienės, virtuvėje plaudama indus supratau, kad įvyko kažkas nepataisoma, kad aš pradedu tirpti ir po truputį tampu nematoma...

Nežinau, kodėl staiga užsivedžiau rašyti apie savo tėtį. Jis – grynas nuodas, ir tiek. Tiesą sakant, aš jo nė nepažįstu. Man jis – žmogus viršininkas. Prastas viršininkas.

Po matiekos kontrolinio paskambino Laura. Vakare visi renkamės pas Kiprą. Bus laisvas plotas ir tūsas mokslo metų baigimo proga.

– Ar visus kvietė? – kiek abejodama paklausiau.

– Tai juk Kipras. Žinoma, visus.

Kipras – visų draugas, žodžiu, savas bičas. Prie jo bet kada gali prieiti, paprašyti cigaretės ar poros litų ir jis visada duos netaikdamas nė žodžio, tarsi tai būtų savaime suprantamas dalykas.

Man patinka su juo bendrauti, nes jis visada gerai nusiteikęs ir nuolat žarsto anekdotus. Nesuprantu, kaip juos visus atsimeina. Su mokslais jam nekas, todėl kai prispaudžia reikalas, prašo, kad parašyčiau jam lietuvių temas, o Gincė už jį daro matieką. Kipras už viską sumoka. Neįsivaizduoju, iš kur jis ima pinigų.

Gincė sako, kad tėvai jam moka už pažymius. Už dešimtuką – šimtą, už devynis – devyniasdešimt ir t. t. Visai neblogai!

Šiaip ar taip, Kipro dėka aš pasidariau populiari, dabar jau rašau temas pusei klasės ir visiems skirtingai, pagal charakterį. Kai ateina atsiskaitymai, man tikra javapjūtė!

– Ar užmigai? – ragelyje užkaukė Laura. – Tai eisim ar ne?

– O kaip tavo gimdytojai?

Prieš porą metų, kai pas mus prasidėjo pirmi tikri tūsai (be tėvų ir tortų su žvakutėmis), Laura į juos neidavo. Ją tėvai buvo kaip reikiant užspaudę ir niekur neišleisdavo. Apskritai Lauros tėvai – kaip iš praėjusio šimtmečio: sekmadieniais eina į bažnyčią, po to visi kartu pietauja, žegnojasi prie stalo, kalbasi nekeldami balso, važinėja į visokius atlaidus ir panašiai. Suprantama, klasėje Laura jautėsi kaip balta varna, bet mes susidraugavome ir apšviečiau jai protą. Dabar viskas kitaip. Ji išmoko klasiškai meluoti: kartais ji „mokosi iki išnaktų, nes yra tik viena knyga“, kartais „nakvoja pas mane, nes aš guliu mirties patale ir nėra kam manimi, vargše, pasirūpinti“, ir panašiai.

Aš: Ką sakysi tėvams?

Laura: Aš jiems jau skambinau.

A.: Na, ir ką sakei?

L.: Kad ta bobutė, kuriai nešioju maistą, prašė paskaityti Bibliją.

A.: Išprotėjai? Kiek laiko tą Bibliją gali jai skaityti? Valandą, dvi?

L.: Iki pat vakaro. Ar žinai, kiek ten puslapių?

A.: O jeigu jie sugalvos jai paskambinti?

L.: Sakiau, kad ji neturi telefono, nes vis tiek neprigirdi.

A.: Aha, kurčia, vadinasi? O ji pati nemoka skaityti?

L.: Pasakiau, kad neprimato...

KRISTINA GUDONYTĖ – profesionali režisierė, scenaristė, aktorė, tapytoja, dainininkė ir labai populiarių romanų jaunimui autorė. Jos knygos nelieta nepastebėtos: „Blogos mergaitės dienoraštis“ tapo geriausia Metų knyga paauglių kategorijoje 2009 m., o 2012 m. šį laimėjimą pelnė ir „Ida iš šešėlių sodo“. Romanas „Jie grįžta per pilnatį“ apdovanotas Patriotų premija.

„Blogos mergaitės dienoraštis“ – bene pati populiariausia Kristinos Gudonytės knyga, šiandien virtusi ir televizijos serialu „Bloga mergaitė“. Knyga jau tapo ieškoma retenybe, nes vis nauji berniukai ir mergaitės tampa suaugusiais, ir tai ne visada paprasta.

O Kristina Gudonytė moka pasakoti apie jaunus žmones, ji daug bendrauja su jais ir supranta juos. Tai tikriausiai ir yra jos knygų herojų tikrumo paslaptis.

Knyga išversta į rusų kalbą, sulaukė puikių vertinimų ir kelių laidų. Lietuvių kalba po kelerių metų pertraukos ji vėl sugrįžta.

ISBN 978-609-466-431-1

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt